

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/73/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200743
Dátum vydania rozhodnutia:	18.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8012200743.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: F., bytom B. XXX, okres X., právne zastúpeného JUDr. Lukášom Kišeľakom, advokátom so sídlom Jarková 63, Prešov, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 22516/2013-23 zo dňa 17. augusta 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2623/2012-36 zo dňa 02. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2623/2012-36 zo dňa 02. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 22516/2013-23 zo dňa 17. augusta 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil personálny rozkaz generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) č. 56 zo dňa 25. apríla 2012 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka ZVJS podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu, že žalobca dňa 01. marca 2012 bol na základe denného rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Prešove č. 4-61/22-2012 z 29. februára 2012 velený na výkon štátnej služby v čase od 07.00 hod. do 15.00 hod., pričom na výkon štátnej služby nenastúpil, nakoľko 01. marca 2012 bol umiestnený do cely predbežného zadržania. K tomuto obmedzeniu osobnej slobody došlo nakoľko existovalo dôvodné podozrenie že 01. marca 2012 v čase o 01.00 hod. viedol

osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, EVČ: X.-XXX B. po miestnej komunikácii v obci Bajerov, od miestneho pohostinstva v smere na obec Rokycany, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Prešov - Sever, ktorou bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu prístrojom Dräger, čo odmietol a odmietol aj lekárske vyšetrenie odberom a laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu v zdravotníckom zariadení. Na OO PZ Prešov - Sever sa odvolateľ dňa 01. marca 2012 v čase o 08:35 hod. podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu. Vykonaná dychová skúška na požitie alkoholických nápojov bola pozitívna, s výsledkom 0,44 mg/l alkoholu v dychu.

Krajský súd konštatoval, že konanie žalobcu, ktorý zjavne viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, odmietol sa podrobiť dychovej skúške pri policajnej kontrole, čo viedlo k jeho umiestneniu do cely predbežného zadržania a najmä certifikovaným meracím prístrojom zistená prítomnosť alkoholu jeho dychu v čase, keď bol velený do výkonu štátnej služby, je bezpochyby vážnym porušením služobnej prisahy a služobných povinností, ohrozuje dôveru verejnosti v ozbrojený zbor a je nezlučiteľné s ďalším zotrvaním žalobcu v služobnom pomere. Stotožnil sa so záverom žalovaného, že zodpovedný prístup k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z účasti príslušníka ZVJS na plnení funkcií štátu, najmä účasti na resocializačnom a reedukačnom procese osôb vykonávajúcich trest odňatia slobody. Z medzi a hľadísk zákona nevybočuje ani na právne posúdenie druhej podmienky pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru spočívajúce v tom, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by zbor vnímal ako ujmu na dôležitých záujmoch štátnej služby, najmä na čestnosti, disciplinovanosti a dôvere občanov v dodržiavanie právnych predpisov príslušníkmi ozbrojeného zboru. Ako neopodstatnené vyhodnotil námietky nezákonnosti použitia výsledkov merania alkoholu v dychu žalobcu dňa 01. marca 2012 z dôvodu, že merania neboli vykonané nadriadeným orgánom ZVJS. Akceptoval posun v kvalifikácii dôvodu v zmysle § 192 ods. 1 zákona č. 73/1988 Zb., za ktorý žalovaný považuje porušenie služobnej povinnosti v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Zb. spočívajúce v tom, že v čase keď bol dňa 01. marca 2012 velený na výkon štátnej služby bol pod vplyvom alkoholu a nie tak, ako to ustálil správny orgán prvého stupňa, že ak by mu nebola obmedzená osobná sloboda, nastúpil by do štátnej služby pod vplyvom alkoholu, čo sa ale neprieči zásade jednotnosti správneho konania a najmä nemení skutkový základ dôvodu prepustenia žalobcu, o ktorom sa konalo pred prvostupňovým orgánom.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie alternatívne, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ako odvolacie dôvody uviedol splnenie podmienok v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ O.s.p., t.j. konanie malo inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Uviedol, že je nesporné, že trestné a správne konanie sú dve samostatné procesné konania. Ak dve konania posudzujú ten istý čin, ich závery by nemali byť rozdielne, navyše keď závery jedného konania čiastočne vychádzajú zo záverov druhého konania. Oba správne orgány vychádzali pri svojom rozhodovaní z vykonania dychovej skúšky na prítomnosť etanolu v krvi žalobcu, avšak nezohľadnili to, že celé obmedzovanie osobnej slobody žalobcu bolo vykonané na základe nezákonného postupu policajných orgánov, a teda všetky následné úkony po tomto nezákonnom obmedzení osobnej slobody trpeli nezákonnosťou.

Nesúhlasil s vyjadrením súdu, že zo spisového materiálu nevyplýva, aby žalobca požiadal o ospravedlnenie svojej neprítomnosti v službe, nakoľko vo výpovedi v trestnom stíhaní sa vyjadril, že v priebehu večera dňa 29. februára 2012 informoval manželku, že na nasledujúci deň, t.j. 01. marca 2012 požiada o dovolenku za účelom návštevy hospitalizovaného otca, z dôvodu zhoršenia jeho zdravotného stavu. K tomuto nemohlo dôjsť, lebo 01. marca 2012 o 01:00 hod. bol obmedzený na osobnej slobode. Nedošlo ani k následnému ospravedlneniu neprítomnosti v práci, nakoľko 01. marca 2012 o 14:30 hod. mu bolo do vlastných rúk doručené rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby. Namietal

správnosť záveru súdu o tom, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by zbor vnímal ako ujmu na dôležitých záujmoch štátnej služby a rovnako nenaplnenie zákonných podmienok pre postup v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ O.s.p..

Bolo pochybením, ak si správne orgány osvojili dôkazy, ktoré boli zabezpečené orgánmi činnými v trestnom konaní v rozpore s § 113 Trestného poriadku v spojení so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore nakoľko na ne sa nemôže prihliadať v správnom ani v inom konaní. Nesúhlasil s konštatovaním súdu o pôsobnosti rozkazu Generálneho riaditeľa ZVJS vo veci kontroly prítomnosti etanolu v krvi len na miestach výkonu štátnej služby. Uviedol, že prvostupňový súd mal pri svojom rozhodovaní zohľadniť dôkaz - uznesenie Okresnej prokuratúry zo dňa 05. júna 2013 o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že skutok sa nestal. Zároveň vytkol, že prvostupňový súd sa nevysporiadal so žalobnými dôvodmi, v ktorých namietal, že žalovaný sa pri svojom rozhodovaní nevysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní.

V doplnenom odvolaní žalobca priložil fotokópie lekárskeho správy osvedčujúce hospitalizáciu otca žalobcu v dňoch 31.01.2012 - 02.03.2012 a lekárskeho výkonu súvisiaceho s chronickým ochorením žalobcu na oddelení dentoalveolárnej chirurgie dňa 03.04.2014.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t.j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom tohto súdneho konania je preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného v súvislosti s konaním, v ktorom bol vydaný Personálny rozkaz riaditeľa ÚVV a ÚVTOS v Prešove č. 56 zo dňa 25. apríla 2012, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka ZVJS, s tým, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia bol žalobca na základe denného rozkazu riaditeľa ÚVV a ÚVTOS v Prešove zo dňa 29. februára 2012 velený na výkon štátnej služby dňa 01. marca 2012 v čase od 07:00 hod. do 15:00 hod.. Na výkon štátnej služby nenastúpil nakoľko dňa 01. marca 2012 bol umiestnený do cely predbežného zadržania, pretože existovalo dôvodné podozrenie, že dňa 01. marca 2012 v čase o 01:00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, EVČ: X.-XXX B. po miestnej komunikácii v obci Bajerov, od miestneho pohostinstva v smere na obec Rokycany, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Prešov - Sever, ktorou bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu prístrojom Dräger, čo odmietol a odmietol aj lekárske vyšetrenie odberom a laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu v zdravotníckom zariadení. Následne bol policajnou hliadkou zadržaný a obmedzený na osobnej slobode. Na OO PZ Prešov - Sever sa dňa 01. marca 2012 v čase o 08:35 hod. podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu. Vykonaná dychová skúška na požitie alkoholických nápojov bola pozitívna, s výsledkom 0,44 mg/l alkoholu v dychu. Vzhľadom na preukázanie, že v čase výkonu štátnej služby bol pod vplyvom alkoholu a v prípade, ak by nedošlo k obmedzeniu osobnej slobody, by v takomto stave nastúpil výkon služby, porušil týmto konaním hrubo ust. § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s povinnosťami

uloženými v RGR č. 25/2011. Nakoľko bolo preukázané porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom ako aj skutočnosť, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bolo skonštatované naplnenie hmotnoprávných podmienok na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Na základe odvolania rozhodoval žalovaný ako odvolací orgán a zákonom predpokladaným procesným postupom vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým zamietol podané odvolanie a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Na podklade zistených skutočností považoval za dostatočne preukázané, že odvolateľ bol v čase, v ktorom bol na základe denného rozkazu riaditeľa ÚVV a ÚVTOS v Prešove č. 4-61/22-2012 zo dňa 29. februára 2012 velený na výkon štátnej služby, preukázateľne pod vplyvom alkoholu a týmto konaním naplnil dôvod prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. a to tým, že zvlášť hrubým spôsobom porušil svoje služobné povinnosti, a to konkrétne povinnosť podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. - plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; a jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pre rozhodovanie o návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia je podstatné to, že služobný pomer žalobcu bol založený a riadi sa úpravou zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Podľa § 16 ods. 1 služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prisahu. Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je teda okrem iného aj zloženie služobnej prisahy. Z obsahu služobnej prisahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu (§ 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona).

Podľa § 136 písm. d/ zákona č. 73/1988 Z. z. policajt je povinný dbať o svoju bezpečnosť a o svoje zdravie pri výkone štátnej služby. Ďalej je okrem iného povinný nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, požívatinu a liečivá, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky, na miestach výkonu štátnej služby a v dobe výkonu štátnej služby ani mimo týchto miest, nenastupovať pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby a dodržiavať ustanovený zákaz fajčenia na miestach, kde sa vykonáva štátna služba, ak si to vyžaduje dôležitý záujem štátnej služby, minister môže povoliť požívanie alkoholu, požívatín a liečiv obsahujúcich alkohol.

Vzhľadom na zistené skutočnosti a obsah citovanej právnej úpravy Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje odvolacie námietky žalobcu za dôvodné. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nevybočil z medzí zákona, keď v konaní žalobcu videl tak závažné a hrubé porušenie služobnej prisahy, ktoré odôvodňuje prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Bez ohľadu na skutočnosť, že vedením motorového vozidla pod vplyvom alkoholu (trestné stíhanie za

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky bolo zastavené podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko je nepochybné, že skutok sa nestal, čo bolo odôvodnené tým, že dôkazy vo veci boli zistené prakticky realizáciou inštitútu sledovania osôb podľa § 113 Trestného poriadku, na čo neexistoval písomný príkaz prokurátora) sa žalobca dopustil závažného protiprávneho konania, dôvodom prepustenia zo služobného pomeru bolo porušenie ust. § 48 ods. 3 písm. a/ v spojení s ust. § 136 písm. d/ zákona č. 73/1988 Z.z.. Vzhľadom na úlohu a postavenie príslušníkov Policajného zboru, vrátane príslušníkov ZVJS je nevyhnutné vyžadovať, aby títo príslušníci ozbrojeného zboru, ktorí sú akousi „predĺženou rukou štátu“ dôsledne dodržiavali právne predpisy a plnili svoje povinnosti. Konanie žalobcu, ktorý preukázateľne bol pod vplyvom alkoholu v čase, keď bol velený do služby možno oprávnené hodnotiť ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a takáto skutočnosť je javom absolútne nežiadúcim, znemožňujúcim plnenie úlohy príslušníka ZVJS, diskreditujúcim tak konkrétneho príslušníka ako aj celý zbor nielen v očiach osôb, s ktorými prichádza do styku pri výkone služby, ale aj celej verejnosti, čo je nepochybne ujma spôsobená policajnému zboru. Preto bolo v rámci správnej úvahy toto porušenie zákonnej povinnosti a služobnej prisahy vyhodnotené tak, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Rovnaký právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil aj v rozsudku zo dňa 26. novembra 2002, sp. zn. 4Sž/118/02 (publikovaný v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 36/2004), v ktorom uviedol, že služobná prisaha nie je prázdnu proklamáciou určenou k obradným efektom ceremoniálu slávnostného prijatia občana do policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali.

Po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí adekvátne zaoberal námietkami žalobcu a vysporiadal sa s nimi zákonným spôsobom.

Žalovaný odvolávajúc sa na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky správne konštatoval, že porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnou, resp. s priestupkovou zodpovednosťou policajta, a že zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o ňom, pričom nie sú závislé od výsledku prípadného trestného alebo priestupkového konania.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-o-KS/48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06, III. ÚS 345/05) vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z.. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom, prípadne naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od

výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 263/06, v ktorom síce došlo k odmietnutiu sťažnosti ako oneskorene podanej, ale ústavný súd zároveň konštatoval aj zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a poukázal na to, že skutočnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa (mutatis mutandis v priestupkovej veci) nemôžu byť základom pre vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa rozhodnutiami ministra vnútra v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Medzi sťažovateľom napádanými rozhodnutiami ministra vnútra a ním označených základných práv na rešpektovanie prezumpcie nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, teda v danom prípade nie je daná priama príčinná súvislosť.

Preskúmané rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k právnomu záveru totožnému so záverom krajského súdu, že preskúmaným rozhodnutím žalovaný nevybočil z medzí zákona a postupom správneho orgánu teda nedošlo k porušeniu zákona a zákonom chránených záujmov žalobcu. Tým, že žalobca bol pod vplyvom alkoholu v čase keď bol velený do služby, boli naplnené podmienky prepustenia žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka ZVJS podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že všeobecný (krajský) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného (krajského) súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie s odkazom na právny názor Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 141/09-12, IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05.

Len na doplnenie uvádza, že nepovažuje za spôsobilé odvolacie dôvody opakované poukazy na nevykonanie dokazovania ohľadne záujmu, možnosti a práva požiadať o poskytnutie dovolenky za účelom tvrdenej návštevy hospitalizovaného otca, nakoľko nie je predpoklad, že ak by nasledujúci deň takúto návštevu plánoval, nepožiadala by o schválenie dovolenky ani do 01.00 hod. dňa, v ktorom mal o 07:00 nastúpiť do služby. Rovnako nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia tvrdenie, že dňa 02. apríla 2014 sa nemohol zúčastniť pojednávania a vyjadriť sa k veci vzhľadom na absolvované ošetrovanie u lekára dňa 01. apríla 2014. Žalobca bol na pojednávaní riadne zastúpený právnym zástupcom, ktorý na jeho účasti ani na odročení pojednávania z tohto dôvodu netrval, iba ospravedlnil jeho neprítomnosť.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov neprináleží a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.